

Tisztelettel köszöntöm Önöket Dubi Árpád Inspiráció, Meditáció, Akció címmel megrendezett kiállításának megnyitóján!

Többünknek személyes ismerőse, barátja Árpi. Akik nem ismerik, azok a munkáiból most sokat megtudhatnak róla. (Ő így fejezi ki magát.) Beszédesebb alkotások ezek, IMÁ-k egy magas szintű kommunikáció megnyilvánulásai.

Mikor erre a megnyitóra készültem, sokat gondolkodtam mit is mondhatnék, hiszen a képek olyanok, hogy nincs mondanivalójuk. Nem tudnak beszélni. Látnivalójuk van! Aztán eszembe jutott egy hasonlat. Mert bár mindenre vannak fogalmaink, azért ha valamit meg akarunk érteni vagy értetni, akkor azt szemléltetni szoktuk. A felhős égen nagyon változatos színek, alakzatok jelennek meg és mi gyönyörködünk benne annak ellenére, hogy nonfiguratív. Persze beleláthatunk mindenfélét a fantáziánk szerint, de nem magyarázzuk bele a felhőbe, hogy az ott nyúl.

A látott dolgok hatnak még mielőtt a tudatunk kontrollálná. Közvetlenül hatnak, mégpedig az ember középpontjára, a szívre, a szellemre. Nem felfogás kérdése tehát a képzőművészet befogadása. Sajátos törvényszerűségei szerint él és közöl a kép, és akkor járunk helyes úton, ha nem várunk el tőle mást, mint ami.

Ennek értelmében találjuk szemben magunkat Dubi Árpád Axiómáival. Magyarázatra nem szoruló alapigazságok ezek. Önmaguk. Talán szándékosan is szándéktalanok. Pontosabban a bennük rejlő szándék más és több, mint amire gyanakodnánk. Mert a művészet igényli a szabadságot. Az alkotó szabadságát, a műalkotás szabadságát és a befogadó szabadságát is. Ettől felemelő, ettől művészi. És nem kell félni attól, hogy így megfoghatatlan is. Ahogy azok a bizonyos felhők megfoghatatlanok. De amiképpen a felhőknek megvan a maguk szerepe, oka és célja sőt még üzenete is, úgy az itt látható alkotások is bírnak e tartalmakkal.

Dubi Árpád munkáihoz az **inspirációt** elsősorban a természetből meríti. A kiállított akvarellek a természeti környezet iránti érdeklődésről tanúskodnak. Kövek, fák, föld, víz. Egy sereg anyag ezer formában. Élő környezet, aminek az állandóság és a változékonyság egyszerre sajátja, akárcsak a képeké. Az érzékeny, sérülékeny anyagok, felületek alkalmazása ezt a törvényszerűséget tükrözi. Kényes anyagok, pusztuló felületek hordozzák magukban azokat az öröktörvényű valóságokat, meghatározó élményeket, amik az élet szerves részei. Ahogy a forma feltelik tartalommal az anyag teherbírása a végletekig van fokozva.

Ebben az összetett, sokrétű, organikus világban mindig helyet kapnak vagy helyet hagynak azok a kis téglalapocskák amik az alkotó szubjektumot képviselik. A **meditációt**, a személyes érintettséget, a kötődést ezekhez a miliókhöz. Ahogy a közeg, úgy az individuális jel is mindig más arcát mutatja. Hol egybesimulnak, hol feszültségben állnak egymással. Egyszer benne van, másszor csak jelen, aztán van, hogy csak a helyét látjuk. Az öntudatlanul nyüzsgő léte és a tudatos személyiség kölcsönhatásai mutatkoznak meg.

Ez a szellemi, művészi oldala a dolognak. De mivel ez képzőművészet, a szakma, a manualitás éppoly fontos része, mint a szellemi. Az **akció**. Aminek Árpád is nagy jelentőséget tulajdonít. Dubi Árpádnak nem csupán a vérében van a művészet, de a kezében is. Magabiztosan használja a grafika és a festészet gazdag eszköztárát. Magabiztosan és fegyelmezetten, mindig szándékához mértén válogatva közöttük. Ez a titka annak a hivalkodásmentes gazdagságnak, ami képeinek közös érdeme. Szakmai alázat, szorgalom mutatkozik alkotásain. És türelem is, hiszen egy-egy műve hosszas és olykor bonyolult folyamatok során születik meg. A szakértelem, az anyagok, technológiák ismerete, a kiemelkedő rajztudás és színérzék markánsan jelentkeznek ezeken a munkákon. Hitelesen, hűen követik alkotójuk szándékát.

Elhatároztam, hogy nem fogok előhozakodni művészettörténeti párhuzamokkal és nem példálózok nagy elődökkel sem, akik esetleg hathattak D. Árpád művészetére. Maradjunk annyiban, hogy ezek továbbra is AXIÓMÁK.

Ezek a képek elindítják az ember fantáziáját. Készítetnek, bátorítanak bennünket arra, hogy minden prekoncepciótól mentesen, szabadon kövessük nyomon az alkotói folyamatot az inspirációtól a meditáción át az akcióig. Itt most mi a végeredményekkel szembesülünk. De ami e folyamat vége, az most egyben egy új folyamat kezdete is lehet és bízom benne, hogy inspiráció lesz sokak számára e kiállítás megtekintése.

E gondolatokkal ajánlom figyelmükbe Dubi Árpád alkotásait. A kiállítást megnyitom.

2002. dec. 8. Magyar Galéria Mosonmagyaróvár. Porubszky Helga